

[Viggo Starcke.]

de årlige driftsudgifter, idet der i § 2 er lagt loft over disse, så de højst kan blive 15 000 kr.

Når man erindrer vort standpunkt til lovforslaget om statstilskud til Glyptoteket, vil man forstå, at vi ville have fundet det værdifuldt, hvis man havde anlagt dette synspunkt også for den lovs vedkommende. Vi betragter det som et stort fremskridt, at dette er kommet ind i loven her.

Der kan herske delte meninger om, hvorvidt kunstsamlinger og museer er en statsopgave. Jeg mener, det er et område, der ligger på grænsen af det kollektivt nationale, og at det særligt gør det på et tidspunkt, hvor de økonomiske forhold i samfundet ikke er saneret således, at store mæcener er i stand til at tage sig af den side af samfundsopgaverne. Personlig er jeg ikke nogen tilhænger af, at al værdifuld kunst samles i museer, og jeg er heller ikke tilhænger af, at der i museer finder masseophobninger sted, men museerne løser en meget værdifuld opgave både i kunsthistoriens og kulturhistoriens og særligt i demokratiets tjeneste, fordi de gør værdifuld kunst tilgængelig for de store dele af befolkningen, som af økonomiske grunde er afskåret fra selv at kunne anskaffe sig seværdig kunst. Jeg vil derfor med stor sympati se på dette forslag, men afvente det eventuelle udvalgs stillingtagen.

Jeg vil gerne til slut rette det spørgsmål til den højtærede undervisningsminister, om der i forbindelse med det projekterede museum i Frederikssund foreligger planer om at flytte „Det store Relief“ fra statens museum dertil. Det vil kunne danne et naturligt centrum i et sådant Willumsen-museum, da det jo er et af hans centrale storværker. På den plads, hvor det er anbragt i øjeblikket, klæder kunstværket ikke rummet og rummet ikke kunstværket. Jeg er klar over, at det vil være forbundet med visse bekostninger at flytte „Det store Relief“, men det vil være klogt at overveje denne mulighed i tide, fordi museumsbygningen i så fald rimeligvis bør projekteres med dette relief som centrum.

Undervisningsministeren (*Bomholt*): Jeg takker de ærede ordførere for deres enstemmige tilslutning til lovforslaget.

Hvad angår det sidst rejste spørgsmål, kan jeg sige til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at der ikke foreligger planer vedrørende „Det store Relief“, men jeg har talt med museumsdirektør Jørgen Rubow om det, og jeg er enig med det ærede medlem i, at kunstværket ikke passer til det rum, hvori det i øjeblikket befinder sig. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der kan skaffes en langt smukkere ramme omkring dette kunstværk i Frederikssundmuseet, og det er i hvert fald en af de ting, der bør indgå i overvejelserne.

Sagen vedrørende Willumsen-museet har jo i nogle år ligget så godt som stille. Det glæder mig, at vi nu har nået en løsning, og det er min overbevisning, at denne løsning er bedre end den først tilstræbte. Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen beklagede, at København trods alt ikke havde overtaget museet. Jeg forstår meget vel denne beklagelse, men jeg mener, at museet faktisk har fået den rette anbringelse i den smukke lille by Frederikssund. Stedet, som er udset til museet, er overordentlig smukt beliggende og svarer til de intentioner, som Willumsen selv har givet udtryk for. Jeg tror, at museet vil få sin egen sikre position indenfor kredsen af vore provinsmuseer. Anerkendelsen er jo, som sagt af flere ordførere, kommet sent — Willumsen er nu over 90. Jeg håber, at den løsning, der nu er samling om, kan gennemføres så betids, at den gamle kunstner kan overvære museets indvielse.

Vi er i dette land tilbøjelige til i tide og utide at sammenligne eneren med de andre og at lade tvivlen komme kraftigt til orde. Der er vel i denne tendens et stykke demokrati, som ikke skal foragtes, men den kan føre til smålighed. Indenfor kredsen af sine egne fagfæller har Willumsen indtil den dag i dag været et stridens tegn, og det skal han være taknemlig for. Hans kunst skal stadigvæk dele vandene. Jeg tror i modsætning til det ærede medlem hr. Hvidberg, at Willumsens kunst ikke er glemt. Den huskes meget vel, og jeg tror, den betyder meget for mange mennesker. Men medens de sagkyndige anstiller deres såkaldte sammenligninger og kommer snart til et, snart til et andet resultat, skal vi andre være lykkelige for, at en kunst, der under alle omstændigheder er af det store format, får lejligh-